

Arrest

nr. 53 678 van 22 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat L. LEYDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 maart 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Prekaz i Poshtem, gemeente Skenderaj, en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Een veertiental jaar geleden huwde u op traditionele wijze met S.(...) A.(...) (O.V. 6.512.749). Acht à negen jaar geleden huwden jullie op officiële wijze. Samen hebben jullie drie kinderen. Volgens uw verklaringen hadden uw vader en uw schoonvader ruzie met elkaar omdat uw vader geld had geleend aan uw schoonvader en deze laatste dit niet wilde terugbetalen. Uw vader wou wraak nemen op uw schoonvader en gebruikte u daarvoor. Zo nam hij u en de kinderen vaak mee naar uw ouderlijke woning en dreigde ermee u pas te laten gaan als uw schoonouders hem terugbetaalden. U huilde veel, maar als uw vader dit zag, sloeg hij u. Een tweetal jaar geleden diende uw echtgenoot, samen met uw schoonvader en uw schoonbroer, klacht in tegen uw ouders. De politie kwam bij uw vader en nodigde u en uw vader uit op het politiekantoor. Uw vader zei dat dit onmogelijk was gezien u ziek was en kleine kinderen heeft. De politie zei dat ze zelf naar uw ouderlijke woning zou komen, wat ze ook deed. U werd ondervraagd door een vrouwelijke agente. Zij noteerde uw klacht en zei dat ze nog van dit soort problemen hadden. Achteraf bent u uit angst niet meer gaan informeren naar de stand van zaken. Voorts verklaarde u dat uw echtgenoot ziek is door de problemen met de beider families en psychische problemen heeft door de oorlog. U bent in het bezit van een UNMIK-reistitel, uitgereikt op 29 december 2007.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, S.(...) A.(...) (O.V. 6.512.749), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen een aantal ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw echtgenote, F.(...) M.(...), waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling wordt gezet. Zo verklaarde u Kosovo ondermeer te hebben verlaten omdat uw schoonouders geregeld uw echtgenote met zich meenamen, haar voor onbepaalde tijd vasthielden en haar sloegen en mishandelden (gehoor CGVS p.11). Gevraagd of u ooit klacht had neergelegd tegen de praktijken van uw schoonouders, verklaarde u dat u nooit klacht had neergelegd aangezien u schrik had dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen iets zou aandoen. Uw echtgenote zou ook nooit naar de dokter zijn gegaan om de verwondingen te laten vaststellen aangezien u schrik had dat de dokter alles aan de politie zou vertellen. De familie van uw echtgenote had immers gezegd: "Als u ooit naar de politie gaat, weten we waar u woont". Daarna werd u nogmaals gevraagd of u ooit naar de politie was geweest. Opnieuw ontkende u uitdrukkelijk (gehoor CGVS p. 12). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u een tweetal jaar geleden, samen met uw broer en vader, naar de politie was gegaan om klacht in te dienen tegen de praktijken van uw schoonouders. De politie zou bij haar vader thuis zijn geweest en uw echtgenote ondervraagd hebben over deze feiten (gehoor CGVS echtgenote p. 6). Na deze verklaringen van uw echtgenote werden u opnieuw enkele vragen gesteld. Er werd u opnieuw gevraagd of u ooit had klacht ingediend tegen uw schoonouders, waarop u plotseling bevestigend antwoordde. Volgens uw verklaringen zou u een vijftal jaar geleden klacht hebben ingediend bij de politie. Niemand zou u vergezeld hebben. U heeft ook geen idee of de politie daadwerkelijk bij uw schoonvader geweest is. Uw echtgenote zou ook nooit ondervraagd zijn geweest door de politie (gehoor CGVS p. 15-16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, repliceerde u dat u de vraag misschien verkeerd had begrepen, dat u dacht dat u misschien omwille van documenten naar de politie was geweest (gehoor CGVS p.15). Deze verklaring houdt geen steek, temeer daar ook de verklaringen tussen u en uw echtgenote onderling volledig tegenstrijdig zijn. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw schoonouders.

Hoe dan ook, over de door u aangehaalde moeilijkheden met uw ouders en schoonouders (ontvoering door uw schoonouders van uw echtgenote met tevens slagen en mishandeling van uw echtgenote omdat uw ouders weigeren het geleende geld aan uw schoonouders terug te betalen – gehoor CGVS pp. 10-12), dient vastgesteld te worden dat dit problemen zijn van interfamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, die niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde voorts dat u in Kosovo met niemand anders problemen heeft gehad. Tevens heeft u na het gewapend conflict ook nooit enig probleem gehad met uw autoriteiten (gehoor CGVS p. 14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat nadat de "Law on Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het

functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit de informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde eveneens dat u momenteel geen onderdak en geen werk meer heeft in Kosovo (gehoor CGVS pp. 5, 10-11). De aangehaalde elementen zijn echter problemen van socio-economische aard die niet zonder meer verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts stelde u Kosovo te hebben verlaten omdat u getraumatiseerd zou zijn n.a.v mishandelingen door Servische troepen tijdens de oorlog. U zou hiervoor reeds in Kosovo behandeld zijn. Deze behandeling zou opgestart zijn door een "gewone" dokter en overgenomen zijn door een psychiater (gehoor CGVS p. 7). Ter staving van uw psychische problemen legde u een medisch attest neer, afgeleverd op 30 april 2009 door een neuropsychiater, dr. Gani Halilaj, van het diagnostisch therapeutisch centrum 'Elixir' te Drenas. Hierin wordt verklaard dat u sinds juli 2003 wordt opgevolgd d.m.v medicatie en psychotherapie wegens klachten van posttraumatische stress. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat noch u, noch uw echtgenote uw psychische problemen aanhaalden in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Voorts legde u geen enkel ouder medisch attest neer dat kan aantonen dat u daadwerkelijk vanaf 2003 werd behandeld. Van iemand die gedurende minimum 7 jaar medisch opgevolgd is in zijn land van herkomst en medicatie nam, kan toch verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel medisch attest, afgeleverd enkele maanden voor zijn vertrek. In het door u neergelegde attest staat daarenboven te lezen dat u tot 2009 in behandeling bent geweest, terwijl u verklaarde uw bezoeken aan de psychiater in 2006 te hebben stopgezet (gehoor CGVS pp. 6-7). Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u in Kosovo weliswaar medicatie kreeg, maar deze medicatie slechts hielp voor een korte periode (gehoor CGVS p. 8). De naam van de medicatie kende u niet (gehoor CGVS p. 7). In het attest wordt nochtans uitdrukkelijk vermeld dat u naast medicatie ook psychotherapie kreeg, doch hiervan maakte u geen enkele melding toen u gevraagd werd waaruit uw behandeling in Kosovo bestond. Meer nog, u ontkende uitdrukkelijk dat u ooit een andere behandeling dan het loutere voorschrijven van medicijnen heeft gekregen (gehoor CGVS p. 6). In België zou uw behandeling, die u overigens slechts enkele dagen voor het gehoor op het Commissariaat-generaal bent begonnen (gehoor CGVS p. 9), trouwens ook beperkt zijn tot het nemen van dezelfde medicatie die u ook in Kosovo zou genomen hebben, enkel aangevuld met één extra medicijn (gehoor CGVS p. 4 en 5). Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien blijkt uit niets in uw verklaringen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de hulpverlening die u voordien ter beschikking stond.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, uw Kosovaarse paspoort en de UNMIK-reistitels van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw drie kinderen bevestigen uw identiteit en afkomst en die van uw gezinsleden, maar die staan niet ter discussie. Het voorschrift van een psychiater uit België toont aan dat u hier medische hulp zocht, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, temeer daar dient vastgesteld te worden dat dit voorschrift dateert van drie dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in uw hoofdte evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw UNMIK-reistitel bevestigt uw identiteit en afkomst maar die staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 53 677 van 22 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters vader, S.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van “het algemeen principe van een goede administratie en van de klaarblijkelijke appreciatiefout”. Verzoeker wijst erop dat de Proceduregids en criteria van de Verenigde Naties uitnodigen om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de asielaanvrager, maar ook met de moeilijkheden die hij kan hebben om zijn verhaal te vertellen in functie van zijn broosheid en het traumatiserend karakter van zijn traject. Verzoeker wijst op een voorstel van wijziging van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus die in een nieuw artikel voorziet omtrent posttraumatische stress. Verzoeker meent dat de contradicties tussen zijn verklaringen en deze van echtgenote uitgelegd kunnen worden door zijn psychologische toestand. Verzoeker wijst erop dat hij in Kosovo geen domicilie meer had, waardoor hij in de onmogelijkheid verkeert zijn verschillende attesten of bewijzen te bewaren van zijn behandeling. Waar hem wordt verweten slechts een medisch attest van een dokter in België daterend van drie dagen voor zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neer te leggen, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bewust dient te zijn van de moeilijkheden die een persoon kan ondervinden in een land dat hem vreemd is en waarvan hij de taal niet kent om een dokter te contacteren. Bovendien stelt verzoeker dat de lijsten van de wachttijden van de psychiatrische geneesheren lang zijn en dat men gewoonlijk maanden moet wachten alvorens een eerste afspraak te krijgen. Verzoeker voegt er aan toe dat hij zijn eerstvolgende afspraak is vastgesteld op 23 april 2010. Volgens verzoeker kan slechts een geneesheer medicatie “aanvechten” (sic) en komt het niet toe aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over dit punt te oordelen, doch dient deze beroep te doen op een onafhankelijke psychiater om verzoeker te onderzoeken. Verzoeker is vervolgens van mening dat zelfs indien er contradicties of gebreken in de samenhang werden vastgesteld, men moet aannemen dat deze contradicties hun oorsprong kunnen vinden in de psychische toestand van verzoeker ten gevolge van zware vervolgingen die hij in zijn land gedurende de oorlog verdragen heeft. Met betrekking tot subsidiaire bescherming wijst verzoeker naar een rapport van een Zwitserse hulporganisatie, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat menig persoon vandaag nog lijdt aan trauma opgelopen gedurende de oorlog, dat de klinische psychologen er zeer zeldzaam zijn en de psychiaters niet voor psychotherapie werden gevormd.

Op 29 april 2010 verzond verzoekster als bijlage bij gewone brief die in het Frans was opgesteld een “certificat medical” aangaande verzoeker.

Op 29 oktober 2010 verzond verzoekster wederom als bijlage bij gewone brief “nieuwe geneeskundige stukken”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.4. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde enerzijds de moeilijkheden met zijn ouders en schoonouders, meer bepaald de ontvoering door verzoekers schoonouders van zijn echtgenote die gepaard ging met slagen en mishandeling van verzoekers echtgenote omdat zijn ouders weigerden het geleende geld aan zijn schoonouders terug te betalen en anderzijds het feit dat hij momenteel in Kosovo geen onderdak meer heeft (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/03/2010, p. 10-12), vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Het zijn problemen van interfamiliale, gemeenrechtelijke en socio-economische aard die geen nexus hebben met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Ook de medisch-psychologische problemen, die weliswaar eventueel kunnen worden toegeschreven aan een trauma ten gevolge van de oorlog, vallen buiten het toepassingsgebied van voormeld verdrag. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij omwille van één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag geen of een gebrekkige toegang heeft tot de lokale beschermingsmogelijkheden of de aldaar aanwezige hulpverlening. Verzoeker komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

2.5. De subsidiaire bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet krachtens dewelke voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker maakte in casu niet aannemelijk dat hij naar aanleiding van zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in de Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde zelf nooit enig probleem met de autoriteiten in Kosovo te hebben gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/03/2010, p. 14). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de vraag of hij al dan niet klacht neerlegde bij de politie naar aanleiding van zijn familiale problemen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/03/2010, p. 12-15). Bovendien situeert verzoeker die klacht een vijftal jaar geleden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/03/2010, p. 15), terwijl zijn echtgenote stelt dat het een jaar of twee geleden is (stuk 6, gehoorverslag echtgenote CGVS 15/03/2010, p. 6). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van deze klacht op ernstige wijze waardoor verzoeker niet aantoonbaar dat hij geen bescherming kon krijgen.

2.6. In zoverre verzoeker zijn medisch-psychiatrische problemen als grond voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanvoert, wijst de Raad verzoeker erop dat het aan hem toekomt op grond van zijn voorgehouden medische problemen in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet desbetreffend een aanvraag om machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Ook wat zijn gezondheidsproblemen betreft, toont verzoeker niet aan dat hij hiervoor geen of slechts gebrekkige toegang had tot de beschikbare medische zorgen in Kosovo, noch dat hij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw een beroep zou kunnen doen op de medische hulpverlening aldaar, waardoor hij niet voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker er zich in zijn verzoekschrift toe beperkt zijn psychologische toestand als rechtvaardigingsgrond in te roepen voor de vastgestelde contradicties in zijn verklaringen en te stellen dat hij hier in België moeilijkheden ondervond om een dokter te contacteren in een land dat hem vreemd is, waardoor hij slechts na zijn gehoor een afspraak kon krijgen. De Raad stelt vast dat uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker omtrent zijn psychologische toestand enige opmerking maakte bij de aanvang, noch bij het afronden van het gehoor (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p.1, eindpagina). Hij heeft aan de commissaris-generaal geen enkele indicatie gegeven dat zijn psychologische kwetsbaarheid zijn verklaringen zou kunnen beïnvloeden, maar dat hij vooralsnog niet in de mogelijkheid was een specialist te raadplegen. De Raad ziet bijgevolg niet in hoe dit tot een motiveringsgebrek aanleiding zou kunnen geven of tot een schending van “het algemeen principe van een goede administratie en van de klaarblijkelijke appreciatiefout”, laat staan van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker overgemaakte stukken zijn niet van aard om voormelde vaststellingen te weerleggen. De Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoeker, die reeds sedert 20 oktober 2009 op Belgisch grondgebied vertoeft, slechts op 23 april 2010 een eerste afspraak met een psychiater zou kunnen vastleggen indien hij dergelijke medische bijstand werkelijk dringend nodig heeft (Verzoekschrift, bijlage 2). Uit de medische attesten die verzoeker op 29 april en 29 oktober 2010 aan de Raad heeft

verzonden, kan trouwens enkel worden afgeleid dat bij verzoeker post-traumatische stress werd gediagnosticeerd, maar hieruit blijkt niet uit dat dit probleem hem zou beletten om op coherente wijze zijn asielrelaas weer te geven. Het algemeen rapport van een Zwitserse hulporganisatie over de gezondheidszorg in Kosovo, wordt niet op verzoekers concrete situatie betrokken en toont niet aan dat verzoeker geen of een gebrekkige toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Kosovo. Uit zijn eigen verklaringen blijkt overigens dat verzoeker aldaar wel degelijk werd behandeld (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/03/2010, p. 6-7). De door verzoeker verzonden stukken zijn niet van aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN